

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. С., 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

С. о. с., III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

Членове: Мариета Неделчева
Андон Г. Миталов

като разгледа докладваното от Мариета Неделчева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221800600553 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 327 и следващите от НПК.

С Присъда № 14 от 29.06.2022 г. постановена по н.о.х.д. № 436 / 2021 г. по описа на РС – Б., 3-ти наказателен състав е признал подсъдимия Н. К. А. за виновен за това, че:

В периода, от 05.05.2021 г. до 08.05.2021 г. включително в гр. Б., обл. С., в условията на продължавано престъпление, отнел чужди движими вещи на обща стойност 547,00 лева от владението на различни собственици и владетци, без тяхно съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои, както следва:

1. На 05.05.2021 г. в гр. Б., обл. С., ул. “П. Е.” № отнел чужда движима вещ – един брой велосипед марка „Мерида“, модел „Шимано де Оре“ на стойност 435,00 лева (четиристотин тридесет и пет лева) от владението на собственика му Д. М. Д. от гр.Б., без негово съгласие с намерение противозаконно да го присвои.

2. На 08.05.2021 г. на паркинга пред ФСМП – гр.Б., находящ се в гр. Б., ул. “Б. Б.” №1, от специализиран санитарен автомобил (линейка) марка „Пежо“ с рег. № . отнел чужда движима вещ – 1 бр. таблет марка „Леново“,

модел „ТВ – 8504 X“ със сериен № HA11CDGB на стойност 112,00 (сто и дванадесет лева) – собственост на ЦСМП – С. гр., представлявано от директора му Г. И.В. от владението на Ц. А. Ц. от гр.Б., без негово съгласие с намерение противозаконно да я присвои, като деянието представлява опасен рецидив по смисъла на чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ от НК (А. извършил деянието след като е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е било отложено по реда на чл.66, ал.1 от НК – с Присъда №7/05.03.2019 г., постановена по НОХД №809/2017 г. по описа на С. о. с., влязла в сила на 05.12.2019 г., с която е бил осъден за извършване на престъпление по чл.199, ал.1, т.4, вр. чл.198, ал.1 вр. чл.29, ал.1, б. „а“ и б. „б“ от НК и с което му е било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от пет години, което да изтърпи при първоначален „строг режим“ и Присъда №11/06.04.2016 г., постановена по НОХД №4/2016 г. по описа на С. о. с., влязла в сила на 04.08.2016 г., с която е бил осъден за извършено престъпление по чл.199, ал.1, т.4 вр. чл.198, ал.1, вр. чл.29, ал.1, б. „а“ и б. „б“ от НК, и с която му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест години, което да изтърпи при първоначален „строг режим“), за което и на осн. чл.196, ал.1, т.1, вр. чл.194, ал.1, вр. чл.29, ал.1, б. „а“ и б. „б“, вр. чл.26, ал.1 от НК и чл.54 от НК, съдът му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години и шест месеца, което на осн. чл.57, ал.1, б. „б“ от ЗИНЗС да изтърпи в затвор при първоначален „строг режим“.

С присъдата си РС – Б. е приСп.днал на осн. чл.59, ал.1, т.1 и ал.2 от НК от така наложеното на подсъдимия Н. К. А. наказание две години и шест месеца лишаване от свобода времето, през което същият е бил задържан под стража с Определение по ЧНД № 213/2012 г. по описа на РС – Б., влязло в сила на 26.05.2021 г., считано от 21.05.2021 г., както и времето, през което подсъдимият е бил задържан по реда на чл.64, ал.2 от НПК, считано от 20.05.2021 г. до 21.05.2021 г., както и времето през което е бил задържан по реда на чл.71, ал.1, т.1 от ЗМВР на 20.05.2021 г., като един ден задържане се зачита за един ден лишаване от свобода.

Първоинстанционният съд се е произнесъл по веществените доказателства по делото, като е постановил 2 бр. оптични носители, съдържащи записи от камери за видеонаблюдение, намиращи се на л. 70 от ДП, да останат за съхранение по делото, като след изтичане на срока на

съхранение на делото, да се унищожат като вещи без стойност.

РС – Б. със съдебния си акт се е произнесъл и по направените по делото разноси, като е осъдил подс. Н. А. да заплати сумата от 58,50 лв. разноси по сметка на ОД – МВР С., както и пет лева за служебно издаване на изпълнителен лист, платими по сметка на РС - Б..

Срещу постановената присъда по НОХД № 463/2021 г. по описа на РС – Б. е постъпила в срок въззивна жалба вх. № 3778/11.07.2022 г. подс. Н. К. А.. Подсъдимият иска въззивния съд да намали наложеното му от съда наказание. Твърди, че прокурорът „беше накарал да бъде бит от старшините в ареста“ и имал спукани ребра и ръка. В допълнението към жалбата си вх. №96/05.09.2022 г. подсъдимият сочи, че признава, че е извършил престъпленията, за които е признат за виновен, но наказанието, наложено му от РС – Б., е твърде сурово. Соци, че има пет деца, които разчитат на него, затова моли въззивния съд да намали наложеното му наказание.

В хода на съдебните прения във въззивното производство представителят на СОП - прокурор М., излага становище за правилност, обосноваост и законосъобразност на първоинстанционната присъда. Намира, че фактическата обстановка е установена въз основа на правилен анализ на събраните гласни, писмени и веществени доказателства, като въз основа на тях решаващият съд е стигнал до законосъобразни и обосновани правни изводи. Намира за безспорно установено авторството на деянието от показанията на разпитаните свидетели, които са последователни, непротиворечиви и напълно кореспондиращи помежду си. Изразява съгласие със съображенията на районния съд изложени при индивидуализацията на наказанието, определено при условията на чл. 54 НК – около минималния предвиден в закона размер, при превес на отегчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства. Счита за неоснователно възражението на подсъдимия за несправедливост на наложеното му наказание, като акцентира върху факта, че предмет на посегателство на второто деяние е движима вещ, собственост на Център за спешна медицинска помощ. Поради това намира, че не са налице основания за отмяна на присъдата и същата следва да бъде потвърдена като правилна.

Служебният защитник на подсъдимия – адв. И., намира наложеното от първоинстанционния съд наказание за завишено и несправедливо. Счита за

неправилна констатацията на първоинстанционния съд касаеща обремененото съдебно минало на подсъдимия. Намира, че съдът е посочил, че осъжданията му обуславят квалификация на престъплението като опасен рецидив, без да отчете, че само част от тях попадат в тази хипотеза. Позовава се на добросъвестното процесуално поведение на подсъдимия в досъдебната фаза, което не било отчетено от съда, нито е била взета предвид ниската стойност на предмета на престъплението, значително под размера на минималната работна заплата към момента на извършване на деянието – 650 лева. Като смекчаващо отговорността обстоятелство сочи и факта, че подсъдимият съвсем скоро е бил излязъл от затвора, което го е лишило от работа и доходи. Твърди се, че подсъдимият има пет малки деца, за които следва да се грижи, като намира, че първоинстанционният съд не е обсъдил това обстоятелство. С оглед на изложените по-горе аргументи защитникът правя искане въззивният съд да определи по-нисък размер наказание, което би могло да изпълни целите на чл. 36 от НК.

Подсъдимият в лична защита твърди, че е възпрепятстван да започне работа, въпреки изразеното желание за това и предприетите действия в тази посока. В последната си дума моли съдът да намали наложеното му наказание.

С. о. с., след като съобрази изложените от страните доводи и провери служебно изцяло правилността на постановената от първоинстанционният съд присъда, намира за установено следното:

При съблюдаване на процесуалните правила за събиране и проверка на доказателствата в наказателното производство, първият съд е направил верни и обосновани от доказателствата по делото изводи по фактите, значими за правилното решаване на делото. Въззивната инстанция изцяло се съгласява с фактическите констатации на първия съд, които са доказателствено аргументирани и не се налага подробното им преповтаряне.

От фактическа страна се установява следното:

През месец май 2021 г. подсъдимият Н. К. А. бил освободен от пенитенциарното заведение, в което изтърпявал наложеното му наказание лишаване от свобода, като се установил в гр. Б., обл. С.. Подсъдимият се нуждаел от пари, тъй като нямал работа.

Свид. Д. М. Д. живеел в къща с двор, находяща на ул. „П. Е.“ № в гр. Б..

На 05.05.2021 г. свид. Д. оставил своя велосипед марка „Мерида“, модел „Шимано де Оре“, закупен през 2015 г., в двора пред къщата си, без да го заключи.

Вечерта на 05.05.2021 г. подс. Н. А. се разхождал по улиците на гр. Б., като минал покрай къщата на свид. Д. Д. и забелязал оставения в двора велосипед, достъпът до който бил безпрепятствен, тъй като входната врата на имота била оставена отворена. Подс. А. влязъл през портата, взел велосипеда и го изкарал на улицата, след което се качил на него и тръгнал в посока към ОУ „В. Л.“. Прибрал се в дома си, където оставил велосипеда.

На сутринта на 06.05.2021 г. свид. Д. забелязал, че велосипедът му е изчезнал от двора на къщата, поради което прегледал записите от монтираната в дома му камера за видеонаблюдение. Установил, че велосипедът бил откраднат от лице от мъжки пол, което влязло през незаключената врата на имота му и тръгнало с велосипеда. Свид. Д. подал жалба до РУ – Б., по повод на която било образувано досъдебното производство.

Няколко дни по-късно, на сутринта на 08.05.2021 г., подс. Н. А. почувствал болки в тялото си и отишъл на преглед във ФСМП - Б.. След като бил прегледан, подс. А. излязъл от лечебното заведение и се отправил към паркинга пред ФСМП - Б., находящ се в гр. Б., ул. „Б. Б.“ № 1, където били паркирани няколко специализирани санитарни автомобили (линейки). Във всяка от линейките имало поставени таблетки за връзка с Министерството на здравеопазването. Таблетите, собственост на ЦСМП – С.-град, били предоставени на ФСМП – Б. за служебно ползване.

Подс. А. огледал автомобилите, като забелязал, че предната врата на един от тях – марка „Пежо“, с рег. № ., била отворена. Същият се доближил до автомобила, погледнал вътре, видял поставения на специална стойка таблет марка „Леново“. Подсъдимият взел поставения на стойката в автомобила таблет и напуснал мястото.

Същия ден, 08.05.2021 г. свид. Ц. А. Ц., заемащ длъжност „шофьор на линейка във ФСМП – Б.“, бил на работа дневна смяна за времето от 08:00 часа до 20:00 часа. По време на дежурството му бил предоставен за управление специализиран санитарен автомобил (линейка) марка „Пежо“ с рег. № ., ведно с поставения в него таблет марка „Леново“ модел „ТВ-8504Х“

със сериен № HA11CDGB.

Около 11:00 часа свид. Ц. привел в управление посочения специализиран автомобил, като се отправил към адрес в гр. Б., по получен спешен сигнал. По време на движението си с линейката свид. Ц. установил липсата на таблета. Свидетелят Ц. помислил, че таблетът бил махнат умишлено от колегите му, които били на смяна преди него, поради което не съобщил веднага за констатираната липса на прекия си ръководител. Вечерта, при приключване на смяната си, свид. Ц. се опитал да установи причините, поради които таблетът не бил на обичайното си място в управлявания от него специализиран санитарен автомобил. Свид. Ц. уведомил прекия си ръководител свид. М.М. за липсата на таблета. Била изготвена докладна записка до свид. д-р К. Л., която след това уведомила собственика на посоченото устройство - ЦСМП - С. (чрез директора му д-р Г. И. Г.), а няколко по-късно и РУ - Б..

Междувременно, на 09.05.2021 г., около 10:00 часа, подс. А. се срещнал със свой познат - свид. И. П. Н. в ромската махала на гр. Б. и му предложил за продажба отнетия от него ден по - рано таблет „Леново“ със сериен № HA11CDGB за сумата от 60 лева. Свид. И. Н. харесал посоченото устройство, но разполагал само с 30 (тридесет) лева, като двамата постигнали съгласие за по-ниската цена, за която подс. А. продал таблета. Малко по-късно същия ден, подс. А. продал и отнетия няколко дни по-рано велосипед марка „Мерида“, модел „Шимано де Оре“ за сумата от 50 (петдесет) лева на свид. В. Сп. М..

В хода на предприетите оперативноиздирвателни мероприятия, свид. М. П. П. - мл. криминалист в група „КП“ към РУ - Б., установил местонахождението на инкриминирания велосипед марка „Мерида“, модел „Шимано де Оре“ във владението на свид. В. Сп...

С протокол за доброволно предаване свид. В. Сп.. предал велосипеда на свид. М. П., като пред свид. П. заявил, че преди няколко дни бил закупил велосипеда от подс. Н. А.. Посоченото обстоятелство било вписано и в съставения протокол за доброволно предаване.

В хода на разследването инкриминираната вещ била предявена на свид. Д., който я разпознал по посочените от него индивидуализиращи белези, след което му била върната с разписка. В хода на предприетите оперативно

издирвателни мероприятия, свид. М. П. установил местонахождението и на инкриминирания таблет, който се намирал във владението на свид. И. Н.. Свид. Н. предал доброволно с протокол за доброволно предаване посочената вещ на полицейски служител при РУ - Б. - Ц. П., като заявил, че е закупил таблета от подс. Н. А., което обстоятелство било вписано в протокола за доброволно предаване.

В хода на разследването, инкриминираният таблет бил върнат на представител на ощетеното юридическо лице - ЦСМП - С., чрез свид. М. И. Д., за което била съставена разписка.

От заключението на изготвената в хода на досъдебното производство съдебно-оценителна експертиза се установило, че стойността на велосипеда марка „Мерида“, модел „Шимано де Оре“, собственост на свид. Д. М. Д., към 05.05.2021 г., възлизала на 435,00 (четиристотин тридесет и пет) лева, а тази на таблета марка „Леново“, модел „ТВ-8504Х“, със сериен № HA11CDGB, собственост на ЦСМП - С. гр., към 08.05.2021 г., възлизала на 112,00 (сто и дванадесет) лева, или всичко на обща стойност 547,00 (петстотин четиридесет и седем) лева.

Видно от приложената по делото справка за съдимост (л. 28-35 от въззивното съдебно производство) подс. Н. А. е осъждан многократно за извършване на умишлени престъпления от общ характер, за които му е било наложено наказание лишаване от свобода, видно от справка за съдимост, като последно с Присъда №7/05.03.2019 г., постановена по н.о.х.д. №809/2017 г. по описа на СОС, влязла в сила на 05.12.2019 г. му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 5 години, което да изтърпи при първоначален строг режим, за извършено престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 4, вр. чл. 198, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК.

С присъда №11/06.04.2016 г., влязла в сила на 04.08.2016 г., постановена по н.о.х.д. № 4/2016 г. по описа на СОС, изм. с Решение № 295/12.07.2016 г., постановено по в.н.о.х.д. № 65/2016 г. по описа на САС, на подс. А. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от четири години, за престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 4, вр. чл. 198, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК.

В съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 НПК, първоинстанционният съд е посочил изчерпателно доказателствата и

доказателствените средства, обосновавали фактическите му констатации, и е изложил аргументирани съображения защо ги приема. Съдът е констатирал, че събраните гласни доказателства са подробни, логични и непротиворечиви както поотделно, така и съпоставени помежду си. В тази връзка въззивният съд, след собствен анализ на събраните от първата инстанция доказателства, не намира основание за промяна или допълване на възприетото от първата инстанция. Сред събраните доказателства не се установяват такива, които не следва да бъдат кредитирани. Всеки от свидетелите е изложил своите лични възприятия по отношение на извършените от подс. А. деяния, като не се установяват противоречия при съпоставката между показанията им. Противоречията и непълнотите в части от показанията на свидетелите, дадени на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, са били преодоляни чрез прочитането им по реда на чл. 281 НПК, като въззивната инстанция не констатира допуснати процесуални нарушения в действията на съда.

Правилно първоинстанционният съд е кредитирал и изготвената съдебнооценителна експертиза (л. 43-44 от ДП), тъй като същата е обоснована и изготвена от компетентно вещо лице.

Така изложената в обвинителния акт и възприета от първоинстанционния съд фактическа обстановка се основава на кредитираните доказателства по делото и напълно се споделя от въззивния съд.

Настоящият състав намира, че при правилно установена фактическа обстановка, първоинстанционният съд правилно е приложил материалния закон и е достигнал до законосъобразни изводи досежно съставомерността на деянието, като е приел, че подс. Н. А. с действията си е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 196, ал. 1, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. "а" и б. "б", вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

Правилно и въз основа на стриктно Сп.зване на закона е прието от съда, че деянията на подсъдимия са извършени при условията на продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 НК – тъй като осъществяват поотделно един и същ състав на едно и също престъпление, а именно – кражба, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, като последващото

деяние се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото.

Деянията на подсъдимия правилно са квалифицирани като извършени при условията на опасен рецидив по смисъла на чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ от НК. Видно от приложената справка за съдимост на подсъдимия, същият е бил осъждан за тежко умишлено престъпление на лишаване от свобода не по-малко от една година, изпълнението на което не е било отложено по реда на чл.66, ал.1 от НК – с Присъда №7/05.03.2019 г., постановена по НОХД №809/2017 г. по описа на С. о. с., влязла в сила на 05.12.2019 г., с която е бил осъден за извършване на престъпление по чл. 199, ал. 1, т. 4, вр. чл. 198, ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ от НК и с което му е било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от пет години, което да изтърпи при първоначален „строг режим“, както и с Присъда №11/06.04.2016 г., постановена по НОХД №4/2016 г. по описа на С. о. с., влязла в сила на 04.08.2016 г., с която е бил осъден за извършено престъпление по чл.199, ал.1, т.4 вр. чл.198, ал.1, вр. чл.29, ал.1, б. „а“ и б. „б“ от НК, и с която му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест години, което да изтърпи при първоначален „строг режим“, поради което деянието му попада в обхвата на чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК.

От субективна страна първоинстанционният съд правилно е приел, че подс. Н. А. е извършил деянието виновно, при условията на пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 НК – съзнавал е общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал тяхното настъпване. Подсъдимият е съзнавал, че движимите вещи са чужди и че прекъсва владението на собствениците върху вещите без съгласието им. Той е предвиждал преминаването им в своя фактическа власт и е целял именно този престъпен резултат. Подсъдимият е действал с намерение противозаконно да присвои движимите вещи, тъй като след деянието си е желал да се разпорежи с тях в свой интерес и го е направил, като е продал вещите на други лица.

За извършеното престъпление по чл. 196, ал.1, т.1, вр. чл.194, ал.1 НК се предвижда наказание лишаване от свобода за срок от две до десет години, като първоинстанционният съд е наложил при условията на чл.54 от НК на подсъдимия наказание в размер на 2 години и 6 месеца, при превес на

отегчаващите вината обстоятелства около законоустановения минимум. Съобразявайки всички факти по делото и установените данни относно личността на подсъдимия, въззивният съд не намира основания за изменение на присъдата в тази част.

На следващо място не могат да бъдат споделени доводите на защитата, изложени във въззивната жалба и в хода на съдебните прения пред въззивния съд, с които се иска намаляване на наказанието.

Аргументът за проявено от подс. А. добросъвестно процесуално поведение в досъдебната фаза, изтъкнат от защитника му, не намира опора в материалите по делото. Противно на твърденията на адв. И. въззивния съд намира, че подсъдимият не е съдействал по какъвто и да било начин на органите по разследването, за да бъде отчетено това обстоятелство като смекчаващо неговата отговорност. Достатъчно е да се посочи, че подсъдимият е демонстрирал при опита за предявяване на постановлението за привличане в качеството му на обвиняем, неприлично поведение в присъствието на защитника си, като е отправял заплахи към прокурора, видно от приложения по ДП сигнал (л. 128-129 от ДП). Тези действия на подсъдимия го характеризират като лице, което не зачита установените норми на поведение и морал.

По повод отбелязването на адв. И., защитник на подс. А. в пледоарията ѝ пред въззивния съд, че първоинстанционният съд „неправилно е отчел като отегчаващо отговорността обстоятелство обремененото съдебно минало на подсъдимия, тъй като само част от осъжданията му обуславят квалификацията на престъплението като опасен рецидив“, въззивният съд намира следното: Действително само две от осъжданията на подсъдимия, посочени по-горе, изпълват фактическия състав на чл. 29, ал. 1, б. „а“ и б. „б“ НК, като поради това имат и отношение към квалификацията на деянието като такова по чл. 196, ал. 1, т. 1, вр. чл. 194, ал. 1 НК. Макар и първоинстанционният съд да е приел, че „броят на осъжданията - 22, са довели до квалификация на деянието като опасен рецидив“, то това не се отразява съществено на правилността на изводите му. Останалите осъждания на дееца, извън тези обусловили квалифициращия признак на деянието, следва да бъдат отчетени с оглед индивидуализацията на наказанието и правилно са съобразени от първоинстанционния съд като отегчаващи

отговорността обстоятелства въпреки използваната некоректна формулировка от страна на решаващия съд.

По повод искането за намаляване на определеното от РС – Б. наказание с оглед ниската стойност на предмета на престъплението, въззивният съд намира, че същото е неоснователно. От една страна, безспорно стойността на отнетите вещи е под минималната работна заплата за страната към момента на извършване на деянието. От друга страна обаче, не може да не се съобрази високата обществена опасност както на деянието, така и на дееца, както и обстоятелството, че скоро след като подс. А. е изтърпял наказание ЛОС, същият е реализирал друго престъпление срещу собствеността на различни граждани, което води до извода за наличието на престъпната упоритост у извършителя. При определяне на размера на наказанието на подс. А. следва да бъде взет под внимание и специфичния характер на едната отнета вещ – таблет, предназначен да служи на медицински персонал за своевременно и точно изпълнение на служебните му задължения, свързани с опазване здравето на гражданите, най-често във връзка с възникнали ситуации при условията на спешност и непосредствена заплаха за живота.

Относно твърдението, че подс. А. е баща на пет деца (не става ясно дали се твърди, че същите са непълнолетни или малолетни и се нуждаят от грижи и издръжка), съдът намира, че липсват каквито и да било доказателства по делото в тази насока, поради което и не следва да бъде отчитано като смекчаващо отговорността обстоятелство.

С оглед на гореизложеното, наложеното наказание лишаване от свобода за срок от 2 години и 6 месеца, въззивният съд намира за правилно отмерено от първоинстанционния съд и за съответно на тежестта на извършеното, високата обществена опасност на подсъдимия и достатъчно, за да постигне целите по чл. 36 от НК. Въззивният съд намира, че липсват основания за смекчаване на наказателната репресия по отношение на подс. Н. А., тъй като първоинстанционният съд е отчел всички относими по случая отегчаващи отговорността обстоятелства и липсата на смекчаващи такива и правилно е определил размера на наказанието лишаване от свобода. Както е определил РС - Б. това наказание подсъдимият ще следва да изтърпи при първоначален „строг режим“ съобразно чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б“ ЗИНЗС,.

Законосъобразно първоинстанционният съд на основание чл. 59, ал. 1, т.

1 и ал. 2 НК от размера на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода е приСп.днал времето, през което същият е бил задържан под стража с Определение по ЧНД № 213/2012 г. по описа на РС – Б., влязло в сила на 26.05.2021 г., считано от 21.05.2021 г., както и времето, през което подсъдимият е бил задържан по реда на чл.64, ал.2 от НПК, считано от 20.05.2021 г. до 21.05.2021 г., както и времето през което е бил задържан по реда на чл.71, ал.1, т.1 от ЗМВР на 20.05.2021 г., като един ден задържане го е зачел за един ден лишаване от свобода.

Присъдата е правилна и в частта относно веществените доказателства – 2 бр. оптични носители, съдържащи записи от камери за видеонаблюдение, намиращи се на л. 70 от ДП, които следва да бъдат унищожени след изтичане на срока за съхранението им като вещи без стойност.

Правилна е присъдата в частта за разноските, като първият съд на основание 189, ал. 3 НПК е осъдил подсъдимия да заплати по сметка на ОД МВР - С. сумата в размер на 58,50 лв. за направени разноски по делото в досъдебната фаза. В хода на въззивното производство не са правени разноски по делото.

При изложените съображения обжалваният съдебен акт следва да бъде потвърден изцяло като правилен, законосъобразен и обоснован.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 НПК, Софийският окръжен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 14 от 29.06.2022 г. постановена по н.о.х.д. № 436 / 2021 г. по описа на РС – Б., 3-ти наказателен състав.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____